

“मीठे बच्चे— अब विकारहरूको दान देऊ, जसले गर्दा ग्रहण उत्रियोस् र यो तमोप्रधान दुनियाँ सतोप्रधान बनोस्।”

प्रश्नः— तिमी बच्चाहरू कुन कुराबाट कहिल्यै पनि दिक्क हुनु हुँदैन ?

उत्तरः— तिमी आफ्नो जीवनबाट कहिल्यै पनि दिक्क हुनु हुँदैन किनकि यो हीरा जस्तो जन्म भनी गायन गरिएको छ, यसको सम्हाल पनि गर्नु छ । तन्दुरुस्त भयौ भने ज्ञान सुन्दै रहनेछौ । यहाँ जति दिन बाँच्छौ, कमाई भइरहन्छ, हिसाब-किताब चुक्ता भइरहन्छ ।

गीतः— ओम् नमो शिवाए... ।

ओम् शान्ति । आज गुरुबार हो । तिमी बच्चाहरूले भन्दछौ— सतगुरुबार, किनकि सत्ययुगको स्थापना गर्नेवाला पनि हुनुहुन्छ, सत्यनारायणको कथा पनि सुनाउनुहुन्छ, प्राकटिकलमा । नरबाट नारायण बनाउनुहुन्छ । गायन पनि गरिन्छ— सर्वका सद्गति दाता । फेरि वृक्षपति पनि हुनुहुन्छ । यो मनुष्य सृष्टिको वृक्ष हो, जसलाई कल्प वृक्ष भन्दछन् । कल्प-कल्प अर्थात् ५ हजार वर्षपछि फेरि हुबहु दोहोरिन्छ । वृक्षको पनि चक्र हुन्छ नि । फूल ६ महिना रहन्छ, फेरि मालीले त्यसको जरा निकालेर राख्छन्, फेरि लगाउँछन् भने फूल उम्रिन्छ ।

अब यो त बच्चाहरूले जान्दछन्— बाबाको जयन्ती पनि आधाकल्प मनाउँछन्, आधाकल्प बिसिन्छन् । भक्तिमार्गमा आधाकल्प याद गरिरहन्छन् । बाबाले कहिले आएर फूलको बगैँचा स्थापना गर्नुहुन्छ ? दशाहरू त धेरै हुन्छन् नि । बृहस्पतिको दशा पनि हुन्छ । कला घट्ने दशाहरू पनि हुन्छन् । यस समय भारतमा राहुको ग्रहण बसेको छ । चन्द्रमालाई पनि जब ग्रहण लाग्छ भने पुर्काछन्— दे दान तो छुटे ग्रहण । अब बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— यो ५ विकारहरूको दान दियो भने ग्रहण छुट्छ । अहिले सारा सृष्टिमा ग्रहण लागेको छ, ५ तत्त्वहरूमा पनि ग्रहण लागेको छ किनकि तमोप्रधान छन् । हरेक चीज नयाँ फेरि पुरानो अवश्य हुन्छ । नयाँलाई सतोप्रधान, पुरानोलाई तमोप्रधान भनिन्छ । सानो बच्चाहरूलाई पनि सतोप्रधान महात्माभन्दा पनि उच्च गनिन्छ, किनकि उनीहरूमा ५ विकार हुँदैन । भक्ति त संन्यासीहरूले पनि सानैदेखि गर्छन् । जस्तै रामतीर्थ कृष्णका पुजारी थिए, फेरि जब संन्यास लिए, पूजा समाप्त । सृष्टिमा पवित्रता पनि चाहिन्छ नि । भारतखण्ड सबैभन्दा पहिले पवित्र थियो, फेरि जब देवताहरू वाम मार्गमा जान्छन्, फेरि भूकम्प आदिमा सबै स्वर्गका सामग्री, सुनका महल आदि खलास हुन्छन्, फेरि शुरूदेखि नयाँ हुन्छ । विनाश अवश्य हुन्छ । उपद्रव हुन्छन्, जब रावण राज्य शुरू हुन्छ । यस समय सबै पतित छन् । सत्ययुगमा देवताहरूले राज्य गर्थे । असुरहरू र देवताहरूको युद्ध देखाउँछन्, तर देवताहरू त हुन्छन् नै सत्ययुगमा । वहाँ लडाईं कसरी हुन सक्छ ? संगममा त देवताहरू हुँदैनन् । तिम्रो नाम नै छ पाण्डव । पाण्डवहरू र कौरवहरूको पनि लडाईं हुँदैन । यी सबै हुन् गफ । कति ठूलो वृक्ष छ । कति अथाह पातहरू छन्, त्यसको हिसाब कहाँ कसैले निकाल्न सक्छ र ! संगममा त देवताहरू हुँदैनन् । बाबा बसेर आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, आत्माले नै सुनेर काँध हल्लाउँछ । हामी आत्मा हौं, बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, यो पक्का गर्नु छ । बाबाले हामीलाई पतितबाट पावन बनाउनुहुन्छ । आत्मामा नै राम्रो वा नराम्रो संस्कार हुन्छ नि । आत्माले कर्मेन्द्रियहरूद्वारा भन्छ— हामीलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई पनि कर्मेन्द्रियहरू हुनुपर्छ, जसद्वारा सम्झाऊँ । आत्मालाई खुशी हुन्छ । बाबा हर ५ हजार वर्षपछि आउनुहुन्छ, हामीलाई सुनाउन । तिमी त सामुन्ने बसेका छौ नि । मधुवनको नै महिमा छ । आत्माहरूका पिता त उहाँ हुनुहुन्छ नि, सबैले उहाँलाई बोलाउँछन् । तिमीलाई यहाँ सम्मुख बस्दा मजा आउँछ । तर यहाँ सबै त रहन सक्दैनन् । आफ्नो कारोबार, सर्भिस आदि पनि हेर्नु छ । आत्माहरू सागरको पासमा आउँछन्, धारण गरेर फेरि गएर अरूलाई सुनाउनु छ । नत्र भने अरूको कल्याण कसरी गर्नेछौ ? योगी र ज्ञानी आत्माहरूलाई सोख रहन्छ म गएर अरूलाई पनि सम्झाऊँ । अब शिवजयन्ती मनाइन्छ नि । शिव भगवानुवाच छ । भगवानुवाच कृष्णको लागि भन्न मिल्दैन, उनी त हुन् दैवी गुणधारी मनुष्य । देवता भनिन्छ । अब बच्चाहरूले यो त बुझिसकेका छन्— अहिले देवी-देवता धर्म छैन, स्थापना भइरहेको छ । तिमीले यस्तो भन्दैनौ, हामी अहिले देवी-देवता धर्मका हौं । होइनौ, अहिले तिमी ब्राह्मण धर्मका हौ, देवी-देवता धर्मका बनिरहेका छौ । देवताहरूको छायाँ यस पतित

सृष्टिमा पर्न सकदैन, यसमा देवताहरू आउन सकदैनन् । तिम्रो लागि नयाँ दुनियाँ हुनुपर्छ । लक्ष्मीको पनि पूजा गर्छन् भने घरको कति सफाई गरिदिन्छन् । अब यस सृष्टिको पनि कति सफाई हुनु छ । सारा पुरानो दुनियाँ नै खत्तम भएर हुनु छ । लक्ष्मीसँग मनुष्यहरूले धन नै माग्छन् । लक्ष्मी ठूलो या जगत अम्बा ठूलो ? अम्बाका मन्दिर पनि धेरै छन् । मानिसहरूलाई थाहा पनि छैन । तिमीले जान्दछौ— लक्ष्मी त स्वर्गको मालिक जगत अम्बा, जसलाई सरस्वती पनि भन्दछन्, उनै जगत अम्बा फेरि लक्ष्मी बन्छिन् । तिम्रो स्थान उँच छ, देवताहरूको स्थान कम छ । सबैभन्दा उँच त ब्राह्मण चोटी हो नि । तिमी हौ सबैभन्दा उँच । तिम्रो महिमा छ— सरस्वती, जगत अम्बा, उनीहरूबाट के मिल्छ ? सृष्टिको बादशाही । वहाँ तिमी धनवान् बन्छौ, विश्वको राज्य मिल्छ । फेरि गरिब बन्छौ, भक्तिमार्ग शुरू हुन्छ । फेरि लक्ष्मीलाई याद गर्छन् । हरेक वर्ष लक्ष्मीको पूजा पनि हुन्छ । लक्ष्मीलाई हरेक वर्ष बोलाउँछन्, जगत अम्बालाई कसैले पनि हरेक वर्ष बोलाउँदैनन् । जगदम्बाको त सदैव पूजा हुन्छ नै, जब चाह्यो, अम्बाको मन्दिरमा गयो । यहाँ पनि जब चाह्यो, जगत अम्बासँग मिल्न सक्छौ । तिमी पनि जगत अम्बा हौ नि । सबैलाई विश्वको मालिक बन्ने मार्ग बताउनेवाला हौ । जगत अम्बासँग सबै थोक माग्छन् । लक्ष्मीसँग केवल धन माग्छन् । उनको अगाडि त सबै कामना राख्छन्, त्यसैले सबैभन्दा उँच स्थान तिम्रो अहिले छ, जबकि आएर बाबाको बच्चा बन्छौ । बाबाले वर्सा दिनुहुन्छ ।

अहिले तिमी हौ ईश्वरीय सम्प्रदाय, फेरि हुनेछौ दैवी सम्प्रदाय । यस समय सबै मनोकामनाहरू पूरा हुन्छन्, भविष्यका लागि । कामना त मानिसहरूको रहन्छ नि । तिम्रा सबै मनोकामनाहरू पूरा हुन्छन् । यो त हो आसुरी दुनियाँ । हेर, बच्चाहरू कति पैदा गर्छन् । तिमी बच्चाहरूलाई त साक्षात्कार गराइन्छ, सत्ययुगमा कसरी कृष्णको जन्म हुन्छ ? वहाँ त सबै नियम अनुसार हुन्छ, दुःखको नाम रहँदैन । त्यसलाई भनिन्छ नै सुखधाम । तिमीले अनेक पटक सुखमा बिताएका छौ, अनेक पटक हार खाएका छौ र जित पनि पाएका छौ । अहिले स्मृति आएको छ— हामीलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ । स्कूलमा ज्ञान पढ्छन् । साथ-साथै आचरण (मेनर) पनि सिक्छन् नि । त्यहाँ कसैले यी लक्ष्मी-नारायणको जस्तो आचरण सिक्दैनन् । अहिले तिमीले दैवी गुण धारण गर्छौ । महिमा पनि उनको नै गायन गरिन्छ— सर्वगुण सम्पन्न..... । त्यसैले अब तिमी यस्तो बन्नु छ । तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो जीवनसँग दिक्क हुनु छैन, किनकि यो जीवन हीरा जस्तो जन्म भनेर गायन गरिएको छ । यसको सम्हाल पनि गर्नुपर्ने हुन्छ । तन्दुरुस्त भए नै ज्ञान सुन्दै रहनेछौ । बिरामी हुँदा पनि सुन्न सक्छौ । बाबालाई याद गर्न सक्छौ । यहाँ जति दिन बाँच्छौ, सुखी रहनेछौ । कमाई भइरहन्छ, हिसाब-किताब चुक्ता भइरहन्छ । बच्चाहरूले भन्दछन्— बाबा सत्ययुग कहिले आउँछ ? यो धेरै फोहोरी दुनियाँ हो । बाबा भन्नुहुन्छ— अरे, पहिला कर्मातीत अवस्था त बनाऊ । जति हुन सक्छ पुरुषार्थ गरिराख । बच्चाहरूलाई सिकाउनुपर्छ— शिवबाबालाई याद गर, यो हो अव्यभिचारी याद । एक शिवको भक्ति गर्नु, त्यो हो अव्यभिचारी भक्ति, सतोप्रधान भक्ति । फेरि देवी-देवताहरूलाई याद गर्नु, त्यो हो सतो भक्ति । बाबा भन्नुहुन्छ— उठ्दा-बस्दा म पितालाई याद गर । बच्चाहरूले पनि नै बोलाउँछन्— हे पतित-पावन, हे मुक्ति दाता, हे गाइड.... यो आत्माको भन्यो नि ।

बच्चाहरूले याद गर्छन्, बाबाले अहिले स्मृति दिलाउनुहुन्छ । तिमीले याद गर्दै आयौ— हे दुःख हर्ता, सुख कर्ता आउनुहोस्, आएर दुःखबाट छुटाउनुहोस्, मुक्त गर्नुहोस्, शान्तिधाममा लिएर जानुहोस् । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई शान्तिधाममा लिएर जानेछु, फेरि सुखधाममा तिमीलाई साथ दिने छैन । साथ अहिले नै दिन्छु । सबै आत्माहरूलाई घर लिएर जान्छु । म अहिले पढाउँदा साथ हुन्छु र फेरि घर लैजाँदा साथ हुन्छु । केवल मैले आफ्नो परिचय तिमी बच्चाहरूलाई राम्ररी सुनाउँछु । जस्तो जस्तो जसले पुरुषार्थ गर्छ, उस अनुसार फेरि वहाँ प्रारब्ध पाउनेछ । समझ त बाबाले धेरै दिनुहुन्छ । जति हुन सक्छ मलाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुन्छ, उड्ने पंख मिल्नेछ । आत्माको कुनै यस्तो पंख छैन । आत्मा त एक सानो बिन्दी हो । कसैलाई यो थाहा छैन— आत्मामा कसरी ८४ जन्महरूको पार्ट भरिएको छ । न आत्माको कसैलाई परिचय छ, न परमात्माको परिचय छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— म जो हुँ, जस्तो हुँ, मलाई कसैले पनि जान्न सक्दैनन् । मद्वारा नै मलाई र मेरो रचनालाई जान्न सक्छन् । म नै आएर तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिन्छु । आत्मा के हो, त्यो पनि

सम्भाउँछु । यसलाई आत्म-अनुभूति भनिन्छ । आत्मा भृकुटीको बीचमा रहन्छ । भन्दछन् पनि, भृकुटीको बीचमा चम्कन्छ अजब सितारा... । तर आत्मा के चीज हो, यो बिल्कुल कसैले जान्दैनन् । जब कसैले भन्छन्- आत्माको साक्षात्कार होस्, तब उनलाई सम्भाऊ, तपाईं त भन्नुहुन्छ- भृकुटीको बीचमा सितारा छ, सितारालाई के देख्ने ? टीका पनि सितारा (स्टार)को नै लगाउँछन् । चन्द्रमामा पनि तारा देखाउँछन् । वास्तवमा आत्मा हो तारा । अहिले बाबाले सम्भाउनुभएको छ- तिमी ज्ञान सितारा हो, बाँकी ती सूर्य, चन्द्र, सितारा संसारलाई प्रकाश दिनेवाला हुन् । ती कुनै देवता होइनन् । भक्तिमार्गमा सूर्यलाई पनि पानी चढाउँछन् । भक्तिमार्गमा यी बाबाले पनि सबै गर्थे । सूर्य देवताए नमः, चन्द्रमा देवताए नमः भनेर पानी चढाउँछन् । यो सबै हो भक्तिमार्ग । यिनले त धेरै भक्ति गरेका छन् । नम्बरवन पूज्य नै फेरि नम्बरवन पुजारी बनेका हुन् । नम्बर त गनिन्छ नि । रुद्र मालाको पनि नम्बर त हुन्छ नि । भक्ति पनि सबैभन्दा धेरै यिनले गरेका हुन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- साना-ठूला सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो । अब म सबैलाई लिएर जान्छु, फेरि यहाँ आउँदै आउँदिनँ । बाँकी शास्त्रहरूमा जो देखाउँछन्- प्रलय भयो, जलमग्न भयो, फेरि पीपलको पातमा कृष्ण आए.... । बाबा सम्भाउनुहुन्छ- सागरको कुनै कुरा होइन । वहाँ त गर्भ महल हुन्छ, जहाँ बच्चाहरू धेरै सुखमा रहन्छन् । यहाँ गर्भ-जेल भनिन्छ । पाप भोगाइ पनि गर्भमा मिल्छ । फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ- मनमनाभव, मलाई याद गर । प्रदर्शनीमा कसैले सोध्छन्- सिँढीमा अरू कुनै धर्म किन देखाउनुहुन्न ? भन, अरूको ८४ जन्म त हुँदै हुँदैन । सबै धर्म वृक्षमा देखाइएको छ, त्यसबाट तपाईंले आफ्नो हिसाब निकाल्न सक्नुहुन्छ, कति जन्म लिएँ होला । हामीले त ८४ जन्महरूको सिँढी देखाउनु छ । बाँकी सबै चक्रमा र वृक्षमा देखाएको छ । यिनीहरूमा सबै कुरा सम्भाइएको छ । नक्शा देखेपछि बुद्धिमा आउँछ नि- लण्डन कहाँ छ, फलानो शहर कहाँ छ । बाबाले कति सहज बनाएर सम्भाउनुहुन्छ । सबैलाई यही बताऊ- ८४ जन्म यसरी फिर्छ । अहिले तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नको लागि बेहदको बाबालाई याद गर्नु भन्ने तिमी पावन बन्दछौ, अनि फेरि पावन बनेर पावन दुनियाँमा जानेछौ । कुनै कष्टको कुरा छैन । जति समय मिल्छ बाबालाई याद गर्नु भन्ने पक्का बानी पर्नेछ । बाबाको यादमा तिमी दिल्लीसम्म पैदल गए पनि थकावट हुने छैन । सच्चा याद भएमा देहको भान टुट्छ, फेरि थकावट हुन सक्दैन । पछि आउनेहरू अबै यादमा तीक्ष्ण हुनेछन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) एक बाबाको अव्यभिचारी यादमा रहेर देह-भानलाई खत्तम गर्नु छ । आफ्नो कर्मातीत अवस्था बनाउने पुरुषार्थ गर्नु छ । यस शरीरमा हुँदै अविनाशी कमाई जम्मा गर्नु छ ।
- २) ज्ञानी आत्मा बनेर अरूको सेवा गर्नु छ, बाबाद्वारा जे सुनेका छौ, त्यसलाई धारण गरेर अरूलाई सुनाउनु छ । ५ विकारहरूको दान दिएर राहुको ग्रहणबाट मुक्त हुनु छ ।

वरदान:- मायाको खेललाई साक्षी भएर हेर्ने सदा निर्भय, मायाजित भव

समय प्रति समय जसरी तिमी बच्चाहरूको स्थिति (स्टेज) अधि बढ्दै गइरहेको छ, अब मायाको आक्रमण हुनु हुँदैन । माया नमस्कार गर्न आओस्, आक्रमण गर्न होइन । यदि माया आए पनि त्यसलाई खेल सम्भेर हेर । यस्तो अनुभव होस्, मानौं साक्षी भएर हृदको ड्रामा देख्दछौ । मायाको जस्तोसुकै विकराल रूप भए पनि तिमीले त्यसलाई खेलौना र खेल सम्भेर हेर्नु भन्ने एकदम मजा आउनेछ, फेरि त्यससँग डराउने छैनौ वा आत्तिने छैनौ । जो बच्चाहरू सधैं खेलाडी बनेर साक्षी भई मायाको खेल हेर्छन्, उनीहरू सधैं निर्भय वा मायाजित बन्छन् ।

स्लोगन:- यस्तो स्नेहको सागर बन, जसले गर्दा क्रोध नजिक पनि आउन नसकोस् ।